

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a Mgr. Michala Bobka ve věci žalobkyně: **Ing. J. R.**, zastoupena JUDr. Ludmilou Pávkovou, advokátkou se sídlem Na Maninách 1424/25, Praha 7, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. OÚPSŘ 223/2020 OSŘ, č. j. KULK 80968/2020 OSŘ, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec ze dne 21. 6. 2022, č. j. 59 A 7/2021 - 136,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a usnesení krajského soudu

[1] Magistrát města Jablonec nad Nisou, odbor stavební a životního prostředí, zamítl rozhodnutím ze dne 20. 3. 2020, sp. zn. 3446/2019/SÚ/Kr, č. j. 26343/2020, žádost žalobkyně o vydání územního rozhodnutí na záměr „X“ na pozemku p. č. X v k. ú. a obci X. Uvedený záměr zahrnuje stavební objekty SO 101 HTÚ a zpevněné plochy, SO 301 domovní rozvod vody vč. studny, SO 302 splašková kanalizace, SO 401 domovní rozvod NN, SO 701 farma, SO 702 ovčín, SO 801 terénní úpravy a výsadby.

[2] Žalovaný pak napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně.

[3] Proti napadenému rozhodnutí se žalobkyně bránila žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[4] K námitce týkající se porušení práva žalobkyně seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim soud uvedl, že žádost o prodloužení stanovené lhůty podala až po jejím uplynutí. V takovém případě nebylo pochybením, pokud žalovaný přistoupil k vydání napadeného rozhodnutí, v jehož závěru vysvětlil, z jakých důvodů žádosti nevyhověl. Taktéž soud uzavřel, že jediné podklady pro vydání rozhodnutí, které vzešly z odvolacího řízení, byla dvě závazná stanoviska nadřízených dotčených orgánů. Tato stanoviska přitom žalovaný v zájmu dobré správy žalobkyni zaslal současně s výzvou k vyjádření k podkladům. Žalobkyně tedy měla možnost seznámit se s podklady odvolacího řízení, aniž se musela osobně dostavit k žalovanému.

[5] Dále se soud věnoval části žaloby směřující proti závazným stanoviskům. Nepřisvědčil námitkám, které formálně mířily proti závaznému stanovisku vydanému úsekem územního plánování, nicméně svým obsahem brojily proti územnímu plánu XA schválenému dne 19. 9. 2018. Přezkum územního plánu totiž nebyl předmětem tohoto řízení, neboť v jeho rozsahu bylo o návrhu žalobkyně v důsledku vyloučení věci rozhodnuto samostatně.

[6] Ani skutečnost, že věc řešila dvě oddělení téhož odboru žalovaného, v důsledku čehož podepsala závazné stanovisko nadřízeného orgánu i napadené odvolací rozhodnutí tatáž úřední osoba, nezpůsobuje nezákonnost postupu. Dospěl k závěru, že závazná stanoviska dotčených orgánů na úseku územního plánování ve světle námitek žalobkyně obstojí.

[7] Vzhledem ke správnosti závazného stanoviska orgánu územního plánování se krajský soud z důvodu procesní ekonomie již nezabýval závazným stanoviskem orgánu ochrany přírody a krajiny.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[8] Proti napadenému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[9] Stěžovatelka nesouhlasila s tím, v jakém rozsahu se krajský soud zabýval její námitkou týkající se přezkumu závazného stanoviska orgánu územního plánování, a to zejména stran vyžádání si názoru nadřízeného orgánu na správnost stanoviska. Dále namítala, že tvrzení krajského soudu, že záměr nelze umístit v souladu s územním plánem, nemá oporu v tomto dokumentu. Při posouzení „etapovosti“ záměru se krajský soud dopustil chyby; řádně se nevypořádal se svým závěrem o rozporuplnosti projektové dokumentace.

[10] Krajský soud dle jejího názoru také nesprávně zhodnotil otázku včasnosti žádosti o prodloužení lhůty k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí. Stěžovatelka dále spatřovala nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že se soud nevyjádřil k doplňkové funkci bydlení u staveb pro zemědělství. Tím dospěl k závěru, že se záměr týká umístění také

pokračování

objektů určených pro bydlení. Jejich umístění je pak dle soudu v rozporu s územním plánem.

[11] Dále stěžovatelka obsáhle namítala důvody pro incidenční přezkum územního plánu obce Janov nad Nisou. Brojila také proti zákonnosti závazného stanoviska orgánu ochrany přírody.

[12] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěrem krajského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud přistoupil k věcnému posouzení kasační stížnosti. Hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a oprávněnou osobou, a je tedy projednatelná.

[14] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Shledal, že rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný, neboť splňuje požadavky judikatury kladené na odůvodnění soudního rozhodnutí (nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, či ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, případně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Z rozsudku je patrné, jak soud o žalobě rozhodl, jaké důvody jej k tomu vedly a na jakých úvahách založil své závěry. Rozsudek krajského soudu není ani vnitřně rozporný a řádně vypořádává veškeré relevantní žalobní body.

[17] Kasační soud upozorňuje, že soud se nemusí nutně vypořádat s každou dílčí žalobní námitkou (to by ani nebylo dost dobře možné). Postačí, pokud proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci argumentace stěžovatele jako celek neobstojí. Soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožní (srov. rozsudek ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Jak k tomu trefně uvádí Ústavní soud, není „*porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, a navazující judikatura Nejvyššího správního soudu).

[18] Soud dále připomíná, že z jeho setrvalé judikatury (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-70, či rozhodnutí ze dne 10. 10. 2022, č. j. 10 Afs 37/2020 - 64) plyne, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje rozsah přezkumné činnosti soudu. Je proto

odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu. Stěžovatelka ve třicetisedmistránkové kasační stížnosti převážně buď v podstatě opakuje argumentaci uvedenou v žalobě, aniž reaguje na věcné vypořádání žalobních námitek krajským soudem, anebo toto vypořádání pouze obecným způsobem označuje jako nedostatečné či nesprávné. Nadto musí kasační soud upozornit, že také žaloba byla značně obsáhlá, v níž na 79 stranách stěžovatelka nesouvisle brojila proti závěrům správních orgánů a úpravě obsažené v územním plánu. Není úlohou kasačního soudu, aby opakoval již jednou vyřčené. V podrobnostech proto odkazuje na napadený rozsudek, s nímž se ve své podstatě zcela ztotožňuje.

[19] Nejdříve se bude kasační soud zabývat námitkami směřujícími proti územnímu plánu obce Janov nad Nisou; těm stěžovatelka věnuje převážnou část kasační stížnosti. V řízení před krajským soudem se domáhala také jeho incidenčního přezkumu. Jak však uvedl již krajský soud, o tomto návrhu již samostatně rozhodl usnesením ze dne 27. 1. 2021, č. j. 64 A 1/2021 - 108, tak, že jej odmítl pro překážku věci rozhodnuté. Tento postup pak potvrdil také Nejvyšší správní soud, a to rozsudkem ze dne 2. 6. 2021, č. j. 1 As 40/2021 - 42. Incidenční přezkum územního plánu obce Janov nad Nisou není předmětem tohoto řízení, kasační soud se tak těmito námitkami nezabýval. Ostatně o návrhu stěžovatelky na zrušení části zmíněného územního plánu již rozhodovaly soudy opakovaně. Poprvé v rozsudku krajského ze dne 6. 3. 2020, č. j. 64 A 5/2019 - 208, proti němuž byla kasační stížnost zamítnuta rozsudkem ze dne 10. 2. 2022, č. j. 1 As 160/2020 - 74; podruhé pak v již zmíněných rozhodnutích.

[20] Dále pak stěžovatelka namítala, že považuje přezkum krajského soudu stran otázek, že revizní závazné stanovisko i napadené rozhodnutí podepsala stejná úřední osoba, za nedostatečný. S tímto názorem Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Z napadeného rozsudku je zcela zřejmé, z jakých důvodů krajský soud považoval danou námitku za nedůvodnou. S tímto závěrem se také kasační soud ztotožňuje. Ze spisu je zcela jasné, že žalovaný si vyžádal revizní závazné stanovisko od nadřízeného orgánu Magistrátu města Jablonce nad Nisou. Je pravdou, že revizní stanovisko vydal stejný odbor žalovaného jako napadené rozhodnutí, ale také s touto námitkou se krajský soud správně vypořádal. Jeho závěry jsou tak v tomto směru plně přezkoumatelné a zákonné; kasační soud na ně v podrobnostech odkazuje.

[21] Kasační soud nesouhlasí ani s námitkou, že se krajský soud vypořádal subjektivně a účelově s nemožností umístit záměr stěžovatelky v „ploše smíšené nezastavěného území NS“. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu. Sama stěžovatelka připouští, že zbudování objektu farmy SO 701 (objekt určený pro bydlení) vyžaduje změnu územního plánu, a že tedy záměr v tomto rozsahu stávajícímu územnímu plánu Janova nad Nisou odporuje. Z územního plánu je zcela zřejmé, že umístění objektu pro bydlení, který představuje objekt farmy SO 701, není v dané ploše přípustné.

[22] Tato otázka úzce souvisí s posouzením etapovosti záměru. Stěžovatelka uvádí, že určité části záměru je možné uskutečnit i v souladu se současným územním plánem, pouze objekt farmy SO 701 nelze v současné chvíli v dané ploše umístit. Dle jejího názoru se s touto otázkou krajský soud nevypořádal řádně. Nejvyšší správní soud se však se závěry krajského soudu zcela shoduje. Ze závazného stanoviska jasně plyne, že stěžovatelka žádala

pokračování

o územní rozhodnutí k celému záměru, nikoliv pak pouze k jeho části. Z projektové dokumentace pak plyne, že problematický objekt farmy SO 701 je „centrálním bodem“ celého záměru, jehož výstavbu nelze provést až v další etapě. Je to přitom právě tento objekt, který nelze uskutečnit v souladu s platným územním plánem. Správní orgány, potažmo krajský soud tedy správně posuzovaly záměr v jeho celistvosti, přičemž tímto způsobem byl řádně vyhodnocen jako nepřipustný.

[23] Pouhá chyba v psaní na straně správního orgánu, který zaměnil označení objektu farmy za označení SO 702, které náleží ovčínu, nemohlo v tomto případě způsobit nepřezkoumatelnost či vadu závazného stanoviska. Z něj je stále jasně seznatelné, o které objekty se jedná; to zejména proto, že správní orgány užily také jejich slovní název (farma, ovčín) a jejich popis. Naopak samotná stěžovatelka požádala o vydání územního rozhodnutí k celému záměru, nikoliv případně pouze k jeho etapě. Jak správně uvedl krajský soud, záměr tak bylo třeba posuzovat v jeho celistvosti, nikoliv pouze s ohledem na vybrané stavby, které by bývalo možné umístit v souladu s územním plánem.

[24] Nejvyšší správní soud znovu připomíná, že stěžovatelka požádala o vydání územního rozhodnutí pro celý záměr, nikoliv pouze pro jeho části či první etapu. Vzhledem k nesouhlasnému závaznému stanovisku orgánu územního plánování neměl správní orgán jinou možnost než její žádost zamítnout. Kasační soud se také ztotožnil s názorem krajského soudu, že toto stanovisko bylo vydáno v souladu se zákonem. Vzhledem k obecnosti námitek stěžovatelky pak v podrobnostech odkazuje na závěry krajského soudu. V dané ploše není možné umístit dotčený záměr, jak správně a srozumitelně vysvětlil žalovaný. Kasační námitky týkající se závazného stanoviska orgánu územního plánování tak soud shledal nedůvodnými.

[25] Stěžovatelka také ve velmi obecné rovině namítá, že ji žalovaný neumožnil vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Krajský soud se pak měl neúplně a nesprávně zabývat tím, že stěžovatelka dodržovala opatření vlády související s nemocí COVID-19, díky nimž se nemohla dostavit k žalovanému nahlédnout do spisů. Tuto argumentaci považuje Nejvyšší správní soud za nedůvodnou. Stěžovatelka zcela pominula argumentaci soudu, která vedla soud k zamítnutí námitek. Žalovaný vyzval stěžovatelku k seznámení se s podklady pro rozhodnutí ve lhůtě 7 dnů. Ta však na výzvu nereagovala; až po uplynutí stanovené lhůty požádala o její prodloužení. Žalovaný tak na opožděnou žádost o prodloužení lhůty v souladu s judikaturou kasačního soudu nereagoval (např. rozsudek ze dne 14. 1. 2016, č. j. 10 As 46/2015 - 43). V napadeném rozhodnutí pak zdůvodnil svůj postup.

[26] Nejvyšší správní soud ze spisu ověřil, že žalovaný a krajský soud postupovali správně. Stěžovatelka měla možnost se k podkladům vyjádřit, neboť jejich podstatnou část jí žalovaný poslal elektronicky společně s výzvou. Mohla také případně požádat o prodloužení této lhůty. Žalováním stanovená lhůta 7 dnů k vyjádření je dostatečná, neboť stěžovatelka měla možnost žádat o její prodloužení. V daném případě nebyl důvod přihlížet k omezením stanoveným vládními opatřeními; jak soud již uvedl výše, potřebné dokumenty k vyjádření zaslal žalovaný stěžovatelce datovou zprávou společně s výzvou.

[27] Také tuto kasační námitku tedy soud shledal nedůvodnou. Stěžovatelka měla dostatečnou možnost se k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřit nebo požádat

o prodloužení dané lhůty. Provedla tak však až po uplynutí stanovené lhůty, přičemž opatření stanovená vládou stěžovatelce nijak nebránila v možnosti se k podkladům včas vyjádřit.

[28] Kasační soud se stejně jako soud krajský nezabýval stanoviskem orgánu ochrany přírody a krajiny. Již v důsledku negativního stanoviska orgánu územního plánování nelze totiž záměr stěžovatelky uskutečnit.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému uzavřel, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[30] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2023

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu